

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XXVI. De Sisinnio qui Attico in Episcopatu Constantinopolitano successit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

χωροῦσθαι, ἐδὲν ᾤει τὴν πίσιν ἐκαινοτόμησαν ἐν Νικαίᾳ δὲ πόλει διὰ χειροθονίαν ἐπισκόπου Ἰβρίμου, ἀσκληπιάδην τε τὸν ἐκείνου αὐτῶν ἐπισκοπὸν γηραιὸν ὄντα ἰδὼν ἠρώτησε, πότες ἐκαινοτῶν ἐπισκοπῶν ὦν τυγχάνεις; ὃς ἰπὸν ἠκούσας εἰπὼν ἔειπε, ἐυδαίμων, ἔφη, τυγχάνεις ὡς ἀνθρώπε, τοσάυτε χρόνος καλῶς ἔργα ἐπιμελέμενος. ᾤει δὲ τὸν αὐτὸν ἀσκληπιάδην, ἔγωγε, ἔφη, τὸν μὲν αὐτὸν ἐπαινώ. ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἀσκληπιάδης, πῶς τῆτο, ἔφη, λέγεις ἐπίσκοπε ἐκείνου μὲν, ἔφη ὁ ἀθηκός, ἔπειτα ὅτι οὗτοι ἐπιθύσασιν κοινωνῆσαι ἐχθροῦ τῆτο γὰρ ἀνθρώπου αὐτὸς καὶ ἐγὼ ἐποίησα ὅτι ἰουδαίους οὐκ ἐπαινώ, ὅτι ᾤει ἐυέλων πτωμάτων, τῆς κοινωνίας ὅτι λαϊκῶς διακλίσασιν πρὸς ταῦτα ὁ ἀσκληπιάδης, ὅτι ἔφη, ὃ ἐπιθύσασιν, καὶ ἄλλαι πολλὰ καὶ τὰς γραφὰς εἰσὶν ἀμαρτῆαι πρὸς θάνατον, διὰ τὰς μὲν πρὸς ὅτι κληρικῶς, ἡμεῖς ὅτι λαϊκῶς διακλίσασιν, Θεὸς μόνος τὴν συγχώρησιν αὐτῶν ἐπιτρέπουσιν. ᾤει γὰρ δὲ ἀθηκὸς καὶ τὴν ἐκείνου τελευτήν ἀναχωρῶν γενεῆς Νικαίας, πρὸς καλλιόπην τὸν ἐκεῖ πρεσβύτερον, περὶ δὲ, ἔφη, πρὸς Φθισιπώρην ἐπὶ τὴν κωνσταντινὴν πόλιν μετὰ αὐτῆς ζῶντα θεασάσθαι ἐν βουδαίῳ, καὶ καλῶς ἔφη, τῆτο εἰπὼν, ἐδὲν μαρτυρῶ ἐν γὰρ τῷ εἰκοστῷ πρῶτῳ εἶπε τῆς ἐπισκοπῆς ἑαυτῷ, τῆ δὲ κατὰ τὸν ὁλίωβριον μηνὸς ἐτελεύτησεν, ἐν ἰουδαίᾳ θεοδοσίῳ τὸ ἐν δὲ κατὰ τὸν ἐκαθήμενον καίσαρος τὸ πρῶτον ὁ μόνος βασιλεὺς θεοδοσίος ἐκ τῆς θεσσαλονίκης ὑπερέβη, τὴν ἐκκομιδὴν αὐτῷ καὶ ἐλάβην ἔφθασεν γὰρ πρὸς μίαν ἡμέραν τῆς ἐκείνου αὐτοκράτορος, ἀθηκὸς ᾤει θεοδοσίῳ τῆτασθαι ὅτι εἰς μακρὸν ὃ καὶ ἡ ἀναγόρευσις ἔνευ ἐκαθήμενον ἐμυλῶθη, ᾤει τὴν τρίτῃ κατὰ τὸν αὐτῷ μὲν ὁλίωβριον.

A se junxerint, nihil tamen quod ad fidem pertinent innovarunt. Cumque aliquando ordinandi Episcopi causa Nicæam venisset, Asclepiadem Novatianorum Episcopum admodum senem conspicatus, interrogavit quot annos in Episcopatu transegisset. Qui cum quinquaginta annos transegisse se respondisset: Beatus es, inquit, o homo, qui tanto temporis spatio tam bonum opus administraveris. Eidem quoque Asclepiadi aliquando dixit: Ego Novatum quidem laudo: Novatianos vero non probob. Turbatus hoc dicto Asclepiades: Quomodo, inquit, hoc dicis Episcopo. Cui Atticus: Ego, inquit, illum laudo, quod cum iis qui sacrificaverant communicare noluerit. Idem enim & ipse fecissem. Novatianos vero minime probob, qui ob levia delicta laicos à communione excludunt. Ad hæc Asclepiades ita respondit: Præter sacrificium idolorum, sunt & alia multa peccata ad mortem, ut loquuntur scripturæ: propter quæ vos quidem clericos, nos vero etiam laicos à communione removemus, soli Deo potestatem condonandi illis relinquentes. Cæterum Atticus etiam tempus obitus sui præcivit. Nam cum Nicæa discessurus esset, Calliopio illius loci Presbytero ita dixit: Cura ut ante Autumnum Constantinopolim venias, si me adhuc vivum videre cupis. Serius enim si veneris, superstitem me non reperies. Quod cum dixisset, à veritate non aberravit. Anno quippe Episcopatus sui primo & vicesimo, die sexto Idus Octobris abiit à vita, Consulatu Theodosii undecimo & Valentiniani Cæsaris primo. Porro Imperator Theodosius ab urbe Theffalonica reversus, funeri ejus non interfuit. Etenim Atticus, pridie quàm Imperator Constantinopolim ingrederetur, sepulchro conditus fuerat. Nec multò post nuntiata est nuncupatio augusta Valentiniani Junioris, die x. Kalend. Novembres.

Κεφ. κς'.

CAPUT XXVI.

De Sisinnio, qui Attico in Episcopatu Constantinopolitano successit.

ΕΤῆρο δὲ μὲν τῷ τελευταίῳ ἀθηκὸς, πολλὴ φιλονεικία ᾤει χειροτονίας ἐπισκόπου, ἄλλων ἄλλων ζητούντων

CÆterum post obitum Attici, ingens contentio de ordinatione Episcopi exorta est, alii alium postulantibus.

Quidam enim Philippum Presbyterum cupiebant: quidam Proclum, qui etiam Presbyter erat. Sed universus populus communi consensu Sifinnium optabat. Qui & ipse Presbyter quidem erat: non tamen in ulla intra urbem Ecclesia constitutus: sed in suburbano Constantino-
poleos cui nomen est Elæa, Presbyterii gradum sortitus fuerat. Situm est hoc suburbani ex adverso urbis regiae, & illic ex antiqua consuetudine dies festus Ascensionis Dominice ab universo populo celebratur. Hujus autem viri desiderio omnes laici flagrabant, tum quod pietatis nomine celeberrimus ubique esset, tum præcipue quod pauperibus fovendis etiam ultra vires suas incumberet. Prævaluit igitur studium laicorum: ordinatusque est Sifinnius pridie Kalendas Martii, Consulatu proximè sequente, qui fuit Theodosii duodecimus & Valentiniani Junioris Augusti secundus. Posthac Philippus Presbyter, quoniam alter ipsi antepositus fuerat, ordinationem illam pluribus reprehendit in ea quam conscripsit Historia Christiana. Ubi & ordinatum simul & ordinatores perstringens, ac præcipue laicos; ea dicit quæ literis mandare equidem nolum. Neque enim ullo modo probare possum ejus temeritatem, qui talia scriptis suis prode-
dere ausus fuerit. Sed de illo pauca dicere, haudquaquam intempestivum puto.

CAP. XXVII.

De Philippo Presbytero Sidenis.

Philippus patria quidē fuit Sidenis. Est autem Side urbs Pamphylia, ex qua Troilus etiam Sophista originem duxit, cui se Philippus propinquitate generis junctum esse gloriabatur. Cum autem esset Diaconus, cum Jo-
anne Episcopo ut plurimum versabatur. Idem in studiis literarum multum operæ & laboris posuit, pluresque omnis generis libros collegit. Porro Asianum dicendi genus æmulatus, multa elucubravit. Nam & Juliani Imperatoris libros confutavit, & Christianam Historiam composuit, quam in triginta sex libros divisit. Singuli autem libri plures continent tomos; adeo ut simul omnes sint propemodum mille numero.

Α πνές μὲν γὰρ, Φισι, Φίλιππον τὸν πρῶτον ἐπι-
ρεν ἐζήτει τινές ἢ πρῶτον ἢ ὅσα ἢ πρῶτον
ἴσως ἦν κοινῇ ἢ πᾶς ὁ λαὸς ἐπόθει γινεῖσθαι σι-
νιον, ὅς τις πρῶτος μὲν ἦν καὶ αὐτός ἐπι-
δεμῖα ἢ τῶν ἐπιτοῦ πόλεως ἐκκλησιῶν ἐπι-
τακτο, ἀλλ' ἐν παλαιῶν τῆς κωνσταντινῆς πό-
λεως ὅ ἐπιπύμον ἐλαία, τὴν ἱεροσωμῶν ἐπι-
κλήρωτο ὅπως καὶ ἀντικρὺ μὲν καίται τὴν πόλεως
ἐν αὐτῷ ἢ ἐξ ἐθεσ ἢ ἀναλήψιμῳ τῶν σωμῶν
ἐπιτελεῖται πάνδημῳ ἐορῇ πόσον ἢ ἐπι-
τῶν ἀνδρῶν πάντες οἱ λαϊκοὶ, ὅτι ἐπ' εὐλασίᾳ
καὶ ἐορῇ ἦν, Ἐμάλισα ὅτι ἐδὴ πῆλιν
B ὑπὲρ δ' ὕνα μιν θάλλειν ἐπαύδα ζεν καὶ ἐπι-
τησεν ἐν ἢ τῶν λαϊκῶν παρὰ τὴν χερσὶν ἐπι-
σιωννῶ τῆ εἰκάδι ἰογδοῦ τῶν Φεβρουαρίου
νόος, τῆ ἐξῆς ἰωακεία, ἢ πῆ ἦν θεοδοσιῶ τὸ δὲ
δέκατον καὶ βαλεντινιανῶς ἢ νεωτέρω ἀγῶν
τὸ δεύτερον ἐπιτελεῖται Φίλιππῳ ὅτι πρῶ-
τῶν ἐπιτελεῖται, ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἦν, πολλὰ
τῆς χερσὶν ἐπιτελεῖται ἐν τῆ πεπονη-
νῆ αὐτῶν χερσὶν ἐπιτελεῖται, διακρίτων καὶ τῶν
χερσὶν ἐπιτελεῖται, ἢ ἐδὴ χερσὶν ἐπιτελεῖται, καὶ
πολλὰ πλεον ἐδὴ λαϊκῶν τοιαῦτα τῆ ἐπι-
οἶα ἐκ ἀν ἐπιτελεῖται ὅτι ἀγῶν γραφῆ, ἐπι-
καὶ ἐπιτελεῖται ἐκ ἀν ἐπιτελεῖται τῶν ἐπιτελεῖται,
C τοιαῦτα γραφῆ ὅτι ἀγῶν ἐπιτελεῖται τὸ ἐπιτελεῖται
μικρῶ ἢ ἐπιτελεῖται αὐτῶν ἐπιτελεῖται, ἐκ ἀν ἐπι-
ἢ ἐπιτελεῖται.

Κεφ. κζ.

Περὶ Φιλίππου πρῶτος ἐπιτελεῖται, ἢ ἐπιτελεῖται.

Φίλιππος σιδιτης μὲν ἦν τὸ γένος ἐπι-
τῶν πόλεως τῆς παμφυλίας, ἀφ' ἧς ἐπιτελεῖται
καὶ τῶν ἐπιτελεῖται, ἢ καὶ συγγενῆ ἐπιτελεῖται
καὶ ἐπιτελεῖται ὅτι διάκονος ἦν, ἐπεὶ τὰ ἐπι-
λα τῶν ἐπιτελεῖται ἰωάννη σωννῶ ἐπιτελεῖται
δὲ καὶ ἐπιτελεῖται, καὶ πολλὰ καὶ ἐπιτελεῖται
ἐπιτελεῖται σωννῶς ἐπιτελεῖται δὲ τὸν ἀσσαννῶ
λόγων καὶ ἐπιτελεῖται, πολλὰ ἐπιτελεῖται
τα τε ἐπιτελεῖται βασιλεως ἰστανῶ βιβλία ἐπι-
σκανδαλῶν ἐπιτελεῖται ἰστανῶ σωννῶ
ἦν ἐν ἐπιτελεῖται ἐξ βιβλίου διατελεῖται ἐπι-
δὲ βιβλίον εἶχε τόμους πολλούς, αἵ ἐπι-
πάντας ἐπιτελεῖται εἶναι χιλίους ἐπιτελεῖται
ἐπιτελεῖται